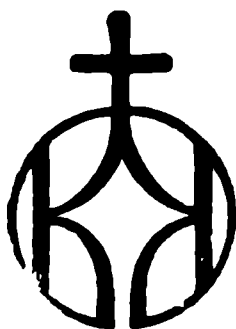

**BL. MLADA PŘEMYSLOVNA,
OCHRÁNKYNĚ ČESKÉHO NÁRODA.**

DNE 8. ÚNORA.

† 994.

PRAHA.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ.

1934.

Bl. Mlada Přemyslovna,
ochránkyně českého národa.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

»B O J O V N Í C I B O Ž Í«

Životopisy svatých, blahoslavených a ctihodných
služebníků Božích.

N A P S A L V Á C L A V K R O N U S .

- č. 1. Sv. Jan z Boha, přítel nemocných
- č. 2. Sv. Vincenc z Paula, apoštol lásky k bližnímu
- č. 3. Sv. Klement M. Hofbauer, apoštol velkoměst. lidu
- č. 4. Sv. Bernardetta Soubirousová, pasačka lurdská
- č. 5. Sv. Gabriel Possenti, vzor a ochránce mládeže
- č. 6. Bl. Petr Julian Eymard, původce nynějšího ruchu eucharistického
- č. 7. Ct. Anna Kateřina Emmerichová, stigmatizovaná služebnice Boží
- č. 8. Bl. Mlada Přemyslovna, ochrankyně čes. nár.
- č. 9. Bl. Jan Sarkander, vzor křest. statečnosti
- č. 10. Sv. Jan Berchmans, ochránce mládeže
- č. 11. Sv. Johana z Arku, statečná Panna Orleánská
- č. 12. Sv. Jan Nepomucký, mučedník zpověd. tajemství
- č. 13. Sv. Efrém Syrský, učitel církevní
- č. 14. Sv. Zita, ochránkyně lidí služebných
- č. 15. Sv. Jan Eudes, původce úcty k Bož. Srdci P. a P. M.
- č. 16. Bl. Ondřej Bobola, bojovník za sjednocení pravoslaví s církví svatou
- č. 17. Sv. Jan Nep. Neumann, první čes. bisk. v Sev. Americe
- č. 18. Sv. Norbert, zakladatel řádu Premonstrátského
- č. 19. Sv. Václav, mučedník a dědic země české
- č. 20. Sv. Prokop, opat a ochránce český
- č. 21. Sv. Lidmila, prvomučednice a matka čes. národa
- č. 22. Sv. Vojtěch, biskup, mučedník a ochránce český
- č. 23. Sv. Antonín, velký divotvorce

VE VYDÁVÁNÍ SE POKRAČUJE!

Nihil obstat. Mons. Dr. Carolus Vrátný, censor. Imprimatur
Dr. Th. Opatrný, vicarius generalis. Pragae die 12. Martii 1934.
Nr.: 2559.

Mezi českými světci a světlicemi má čestné místo blahoslavená Mlada neboli Milada, dcera knížete českého Boleslava I. a manželky jeho Břeny (Boženy), jejíž otec jmenoval se Kraj-slav ze Stohova.

Otec Mladin z touhy po křeslu knížecím zavraždil r. 929 bratra svého, knížete sv. Václava. Z hříchu toho však se upřímně kál, o čemž svědčí ta okolnost, že stal se pak dobrým panovníkem a pečlivým vychovatelem svých dětí.

Nejstarší syn a nástupce jeho na trůně, Boleslav II, právem jest nazýván Pobožným. Druhý syn jeho, jménem Strachkvas, o jehož křtinách byl sv. Václav zavražděn, stal se benediktinem, dostav v klášteře jméno Kristian (Křišťan). Dcera jeho Dobrava provdána jsouc za knížete polského Měška, obrátila manžela svého a velkou část národa polského na víru Kristovu.

Chloubou však Boleslava I. byla zejména dcera jeho Mlada, která svým důvtipem a duchapřítomností vynikala nad své sourozence tak, že měl v ní otec pravou ruku.

Podle starých zpráv byla Mlada pannou v Písmě sv. velmi zběhlou, pokornou, přívětivou a dobročinnou. Není divu, že r. 966 ji otec poslal do Říma k papeži Janu XIII. s prosbou, aby v Praze při chrámu u sv. Víta a Václava bylo zřízeno samostatné české biskupství.

Mlada vydala se do Říma, rozplývajíc se radostí. Daleká a namáhavá cesta nebyla jí proti mysli, neboť hodlala sv. Otcí přednésti též svoje přání. Toužila totiž vstoupiti v Římě do řádu sv. Benedikta, v němž chtěla jako bratr její Strachkvas věrně sloužiti Bohu.

Úkol její byl velmi důležitý a obtížný, neboť měla čeliti proti intrikám Němců, kteří stavěli se houževnatě proti tomu, aby Čechy byly odtrženy od církevní pravomoci arcibiskupa salcburského, k níž tou dobou náležely jako misijní území řezenské.

Mlada byla první Češkou, která navštívila Řím. Dostala se tam šťastně a byla nadšena láskou, s kterou ji papež přijal. Jsouc ubezpečena jeho slibem, že oběma jejím přáním rád vyhoví, jala se ohlížeti po klášteře benediktinek, kde by se naučila řeholní kázni.

Papež jí dopomohl k tomu, že římské benediktinky ji přijaly do svého kláštera za novicku. Dosáhla dokonce té cti, že z rukou samého papeže přijala řeholní šat a že při obláčce dostala též od něho klášterní jméno Marie.

Mlada si toho vyznamenání opravdu vážila. Řeholní pravidla plnila s takovou horlivostí, že za rok dala abatyše ochotně své svolení k tomu, aby Mlada složila slib čistoty, chudoby a poslušství, jak v řeholích bývá v obyčeji.

Život v klášteře římských benediktinek se Mladě velmi zamlouval. Cítila se tam nevýslovně šťastna. V nemalé rozpaky upadala po každé, když si vzpomněla, že musí co nejdříve pomýšleti na návrat do své vlasti. Dlouho se rozpakovala, vidouc však nezbytí, odhodlala se k činu.

Majíc na mysli, že krajané její potřebují nevyhnutelně církevní samostatnosti, dodala si odvahy a šla opět k papeži, aby mu připomenula, že jest skutečně třeba, aby v Praze bylo zřízeno biskupství.

Sv. Otec přijal návštěvu její blahosklonně. Vyptával se jí horlivě na české poměry, které mu Mlada náležitě vysvětlila. Mezi řečí zmínila se též před ním pokorně o tom, že má pevný úmysl založiti v Praze při kostele u sv. Jiří panenský klášter benediktinský, v němž by české panny oddaly se výhradně dokonalosti křesťanské.

Papež za to Mladu pochválil a maje k ní pak všecku důvěru, udělil jí zanedlouho důstojenství abatyše. Při tom odevzdal jí listinu, kterou dal své svolení k tomu, aby bylo zřízeno samostatné pražské biskupství, a aby na hradě pražském při kostele u sv. Jiří byl založen první panenský klášter řádu sv. Benedikta, který měla Mlada spravovati jako abatyše.

Mlada zhostivši se úkolu svého v Římě velmi čestně, chvátala pak do Čech, nemajíc ani potuchy o tom, že otec její, kníže Boleslav I., mezitím zemřel. Dověděvši se o tom teprve v Praze, velice se nad úmrtím otcovým rmoutila.

Papežskou listinu odevzdala Mlada bratru svému, Boleslavovi II., který po svém otci říši českou zdědil. Říše ta skládala se z Čech, Moravy, Slovenska, částečně též ze Slezska a Polska.

Boleslav II., přímým Pobožný, byl tomu nemálo povděčen, že Mlada pochodila u papeže v Římě dobře. Podporoval ji seč byl, aby panenský klášter u sv. Jiří založila. Došlo k tomu r. 973, kdy bylo též pravoplatně zřízeno biskupství pražské, do jehož pravomoci byla pojata celá tehdejší česká říše.

Prvním biskupem pražským byl učený a zbožný benediktin Dětmar, rodem Sas, jenž v Če-

chách delší dobu žil a jazyk český dokonale znal. Za biskupa byl posvěcen 23. března r. 973 o velikonocích. Při této slavnosti dala mu Mlada infuli a berlu darem.

S biskupem Dětmarem žila Mlada vždy v přátelské shodě. Majíc v něm moudrého a obezřelého rádce, pracovala usilovně k tomu, aby klášter u sv. Jiří dobře prospíval. Zakrátko přidalo se k ní několik zbožných panen, pocházejících ze znamenitých českých rodin, které jdouce za příkladem abatyše Mlady, daly výhost světu a učily se od ní ctnostnému řeholnímu životu v zátiší svatojiřského kláštera.

Abatyše Mlada majíc péči o to, aby pravá řeholní kázeň byla v klášteře u sv. Jiří hned s počátku přísně dodržována, povolala z Magdeburka do Prahy několik horlivých benediktinek, v nichž měla pak oporu. Jedna z těchto řeholnic, jménem Alžběta z Querfurtu, stala se později druhou abatyší u sv. Jiří.

Benediktinky magdeburské mluvily sice jazykem německým, zanedlouho však osvojily si jazyk český dokonale. V klášteře svatojiřském byly brzy jako doma, neboť abatyše Mlada zahrnovala je svou láskou jako pravá matka a učitelka, která jim dokonce dovedla vštípití úctu a přichylnost k našemu národu.

Dějepisec Pelcl vydává o abatyši Mladě toto svědectví: »Byla to panna velmi nábožná, v Písmě svatém dobře vyučená, v mnohých naukách neobyčejně zběhlá, náboženství křesťanského svědomitě pilná, pokorná, výmluvná a mnohými jinými ctnostmi se skvící. Byla to výborná Češka!«

Klášter, který abatyše Mlada u sv. Jiří zbudovala, byl veliký, S pravou knížecí štědrostí vynaložila všecko svoje jmění, dědictví i skvosty na to, aby duchovní její dcery zbaveny jsouce starostí o věci světské, mohly se tím horlivěji oddati službě Boží.

Benediktinky u sv. Jiří návodem abatyše Mlady vzaly si kromě služby Boží také za úkol učití dívky bázni Boží a různým věcem potřebným v domácnosti a v životě veřejném, čímž položily základ ke školnímu vzdělání a výchově naší dívčí mládeže.

Nemalý zármutek měla abatyše Mlada nad nenadálou smrtí biskupa Dětmara, který r. 982 v Praze skončil. Zármutek její však brzy obrátil se v radost, neboť druhým biskupem pražským stal se Vojtěch, syn Slavníkův z Libice a Střezislavy, sestry abatyše Mlady.

Na synovci Vojtěchu si Mlada vždycky velmi zakládala, protože dal přednost životu v řeholi sv. Benedikta před výhodami tohoto světa. S velikým účastenstvím zajímala se o apoštolskou jeho činnost, kterou rozvinul po svém vysvěcení na biskupa v celé oblasti své rozsáhlé diecése. Když však Vojtěch narazil na nevděk a zklamání, těžce to Mlada nesla, modlíc se vroucně za něj k Bohu, aby ho potěšil.

Srdce jí nad tím až hrůza bolelo, když dokonce doslechla, že Vojtěch před svými nepřáteli utekl do Říma. Toužíc snažně po jeho návratu do Čech, brala prý si to tak silně, že se z toho roznemohla. Nemoc její pokračovala rychle, takže byla zakrátko na umření.

Abatyši Mladě nebylo již pomoci, neboť síly

její čím dál tím více ochabovaly. Přijavši zbožně sv. svátosti, zesnula klidně v Pánu dne 8. února r. 994 v stáří asi 50 let. Klášter svatojiřský spravovala 23 léta ke cti a chvále Boží a zůstala po sobě krásnou paměť.

Za svého živobytí pokládala si za štěstí, že slouží Bohu ve svém klášteře poblíž hrobu své prabáby, sv. Lidmily, svého praděda Bořivoje a svého strýce Vratislava. Když však dokonala pozemský svůj život, došla té cti, že byla v kostele u sv. Jiří vedle nich pochována.

Řeholní družina u sv. Jiří těžce želela ztráty své první abatyše, Přemyslovny Mlady. Také pražská chudina, kterou Mlada štědře podporovala, slzy pro ni dlouho ronila. Není zajisté divu, že Mlada byla hned po své smrti uctívána v Praze jako světice, a že lid český rád navštěvoval její hrob. Tělesné pozůstatky její dochovaly se podnes. Jsou uloženy v bývalé kapitulní klášterní síni na severní straně chrámu u sv. Jiří a to na evangelní straně oltáře ve výklenku ve zdi, na níž jest tento nápis: »Sv. Milada, dcera Boleslava Ukrutného, uložena zde r. 1675.«

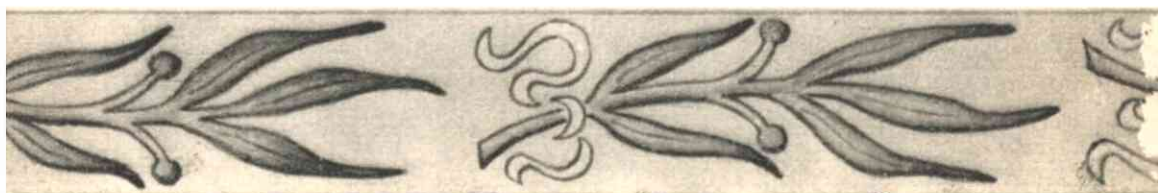
Za starých časů míval každý biskup právo ustanoviti, aby se v jeho diecesi některému osvědčenému mučedníku neb vyznavači vzdávala veřejná úcta. V té době žila a zemřela Mlada Přemyslovna. Jest tedy pravděpodobno, že tehdejší některý biskup pražský Mladu za blahoslavenou prohlásil. Svátá stolice však jí v seznamu svých světců a blahoslavených dosud ještě nemá.

»Zmužile jsi jednala! Tvé srdce došlo posily, žes milovala čistotu.« (Jud. 15, 11.)

B O J O V N Í C I B O Ž

N A P S A L V Á C L A V K R O N U S

S E Š I T 8

C E N A 50 H A L.